

Припремио: Миле Дмичић

СУДСКА ПРАКСА УСТАВНОГ СУДА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

ЗАКОН О НОТАРИМА

С обзиром на то да је у току поступка оспорена одредба Закона о нотарима усаглашена са Уставом, а Суд није оцијенио да треба донијети одлуку због тога што нису отклоњене посљедице неуставности, одлучено је да се обустави поступак за оцјењивање уставности члана 6, тачка 1 Закона о нотарима.

Из образложења:

Предраг Барош из Бање Луке дао је Уставном суду Републике Српске иницијативу за покретање поступка за оцјењивање уставности члана 6, тачка 1 Закона о нотарима (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 86/04, 2/05, 74/05, 76/05 и 91/06). Давалац иницијативе наводи да оспорена одредба није у сагласности са одредбама чл. 33 и 39, став 3 Устава Републике Српске као ни са чланом 25, став 1, тачка ц) Међународног пакта о грађанским и политичким правима из 1966. године. Оспоравајући наведену одредбу Закона о нотарима, којом је прописано да полагању нотарског испита може приступити лице које је најмање три године провело на раду као нотарски помоћник у смислу овог закона, давалац иницијативе тврди да ће, након 13. октобра 2012. године, полагање нотарског испита бити доступно само лицима са трогодишњим стажом нотарског помоћника, као и да ће нотар имати пресудан утицај на избор нотарског помоћника, иако конкурс формално расписује Министарство правде Републике Српске, а одлуку о избору доноси Нотарска комора. Уз то, по мишљењу даваоца иницијативе, оспорена одредба води арбитрарности и злоупотреби дискреционих овлашћења нотара и као таква представља дискриминацију те ограничава приступ нотарској служби као јавној служби.

Чланом 6 Закона о нотарима (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 86/04, 2/05, 74/05, 76/05 и 91/06) прописани су услови за приступање полагању нотарског испита. Оспореном тачком 1 овог члана прописано је да полагању нотарског испита може приступити лице које је најмање три године провело на раду као нотарски помоћник у смислу овог закона, а тачком 2 да за вријеме прелазног периода од осам година након ступања на снагу овог закона полагању нотарског испита може приступити и лице које је након положеног правосудног испита, у смислу члана 20, тачка 4 овог закона, радило најмање пет година на пословима струке.

У поступку оцјењивања уставности оспорене одредбе Закона о нотарима Суд је утврдио да Закон о измјенама и допуни Закона о нотарима (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 20/10), одредбом члана 1 прописује да се у Закону о нотарима (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 86/04, 2/05, 74/05, 76/05, 91/06 и 37/07) мијења члан 6 тако да гласи: „Полагању нотарског испита може приступити лице које је након положеног правосудног испита, у смислу члана 20 тачка 4 Закона о нотарима, радило најмање пет година на пословима струке“.

С обзиром на то да је у току поступка оспорена одредба Закона о нотарима усаглашена са Уставом, а Суд није оцијенио да треба донијети одлуку због тога што нису отклоњене посљедице неуставности, одлучено је да се обустави поступак за оцјењивање уставности члана 6, тачка 1 Закона о нотарима.

(Рјешење број: У- 43/09 од 31. јануара 2011. године)

ЗАКОН О КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ – ПРЕЧИШЋЕНИ ТЕКСТ

Суд је утврдио да је Законодавни одбор Народне скупштине у конкретном случају прекорачио своја овлашћења из члана 133 Закона о измјенама и допунама Закона о кривичном поступку, будући да је поменути измјенама измијенио закон, те да је на тај начин дошло до повреде начела из члана 70, став 1, тачка 2 Устава, према којем је у искључивој надлежности Народне скупштине да доноси законе.

Из образложења:

Војислав Димитријевић из Бање Луке дао је Уставном суду Републике Српске иницијативу за покретање поступка за оцјењивање уставности чл. 137. до 467. Закона о кривичном поступку – пречишћени текст (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 100/09). Оспо-

равајући уставност одредаба пречишћеног текста Закона о кривичном поступку, давалац иницијативе наводи да су, прије свега, измијење нумеричке ознаке у односу на основни текст Закон о кривичном поступку (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 50/03, 111/04, 115/04, 29/07, 68/07, 119/08, 55/09, 80/09, 88/09 и 92/09), те као примјер наводи члан 136а. основног текста који по својој садржини одговара одредби члана 137. пречишћеног текста и члан 285 основног текста који по својој садржини одговара одредби члана 293 пречишћеног текста. Поред тога, према наводима давоца иницијативе, измијењен је и садржај појединих законских одредби и то у случајевима када се једном законском одредбом упућује на другу одредбу истог закона. Као примјер овакве измјене давалац иницијативе наводи одредбу члана 429, стр 3. основног закона у којој се упућује на одредбе члана 425, став 1, тач. а) и б), која одредба је у пречишћеном тексту означена са бројем 446, а упућује на одредбе члана 442, став 1, тач. а) и б) и члан 215. На овај начин, по мишљењу даваоца иницијативе, Законодавни одбор Народне скупштине Републике Српске прекршио је члан 70, став 1, тачка 2 Устава, који утврђује искључиву надлежност Народне скупштине за доношење закона. Уз то, по мишљењу даваоца иницијативе, оспорени Закон о кривичном поступку – пречишћени текст није донесен на основу приједлога овлашћеног предлагача, већ је то учињено по службеној дужности, што је у супротности са одредбом члана 76 Устава, која је замијењена Амандманом XXXVII на Устав, који не познаје могућност доношења закона по властитој иницијативи. Поред тога, према наводима даваоца иницијативе, оспорене одредбе пречишћеног текста Закона о кривичном поступку, као ни закон у цјелини, не стављају ван снаге основни текст овог закона, тако да је потпуно иста материја регулисана са два важећа закона, која се разликују прије свега по нумеричким ознакама, али и по садржају. С обзиром на то, да се не зна који од прописа треба примјењивати, по мишљењу даваоца иницијативе, повријеђена је одредба члана 5, алинеја 5 Устава, која прописује да се уставно уређење Републике Српске темељи на владавини права. Имајући у виду да је оспореним одредбама пречишћеног текста мијењан основни текст закона, то исти сагласно одредби члана 80. Устава, која је замијењена тачком 2 Амандмана XL на Устав, по мишљењу даваоца иницијативе, морао бити проглашен указом предсједника Републике, а што у конкретном случају није учињено. Предлаже да Суд утврди да оспорене одредбе Закона о кривичном поступку – пречишћени текст нису у сагласности са Уставом. Осим наведеног, давалац иницијативе предлаже да Уставни суд, на основу члана 115, став 1, тачка 1 Устава, допуњеног Амандманом XLII на Устав Ре-

публике Српске, о уоченим појавама неуставности у начину израде пречишћеног текста обавијести Народну скупштину Републике Српске.

У поступку оцјењивања уставности оспорених одредби пречишћеног текста Закона о кривичном поступку (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 100/09), Суд је имао у виду одредбу члана 5. Устава Републике Српске, којом је утврђено да се уставно уређење Републике Српске темељи, поред осталог, на владавини права. Поред тога, Суд је имао у виду одредбу члана 69, став 2 Устава, која је допуњена тачком 1 Амандмана LXXVI на Устав Републике Српске, према којој законодавну власт у Републици Српској врше Народна скупштина и Вијеће народа, те одредбу члана 70, став 2 Устава, према којој Народна скупштина доноси законе, друге прописе и опште акте. Такође, Суд је имао у виду да је чланом 76 Устава, који је замијењен Амандманом XXXVIII на Устав Републике Српске, утврђено да право предлагања закона, других прописа и општих аката имају предсједник Републике, Влада, сваки народни посланик или најмање 3000 бирача, као и тачку 4, став 1, члана 80 Устава, која је замијењена тачком 2 Амандмана XL, а којом је, поред осталог, утврђено да предсједник Републике указом проглашава закон у року од седам дана од дана његовог усвајања у Народној скупштини.

Поред наведених уставних одредби, Суд је имао у виду члан 133 Закона о измјенама и допунама Закона о кривичном поступку (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 119/08), којим се овлашћује Законодавни одбор Народне скупштине Републике Српске да утврди пречишћени текст Закона о кривичном поступку.

Полазећи од садржине наведених одредаба Устава Суд је утврдио да су Народна скупштина и Вијеће народа носиоци законодавне власти у Републици Српској, те да је закон нормативни акт који се доноси на начин и у поступку који је утврђен Уставом. Суд је, осим наведеног, утврдио да пречишћени текст закона утврђује законодавни одбор, као радно тијело законодавног органа, и то на основу овлашћења датог у самом пропису чији се пречишћени текст утврђује. Притоме, по оцјени Суда, пречишћени текст закона не смије задирати у систематику законског текста, нити у бројчане ознаке законских одредби, које су саставни дио текста закона. Наиме, законске одредбе у пречишћеном тексту треба систематизовати по редослиједу који је одредио законодавац, при чему није дозвољено мијењати бројчане ознаке законских одредби одређене у основном тексту закона, односно у његовим измјенама и допунама, а испод сваког члана или става који је накнадно измијењен или допуњен треба означити број *Службеног гласника Републике Српске* у којима је измјена објављена

и датум ступања на снагу. Исто тако, уколико је измјенама или допунама закона поједина одредба брисана, у пречишћеном тексту мора бити наведена бројчана ознака члана или става која је брисана, уз истовремено навођење броја *Службеног гласника Републике Српске* у којима је брисање извршено, те навођење датума ступања на снагу извршене измјене. С обзиром на наведено Суд је оцијенио да пречишћени текст закона мора служити као вјеродостојан извор података о одредбама садржаним у основном тексту одређеног закона, као и његовим каснијим измјенама и допунама, јер само у том случају испуњава своју сврху и може представљати акт који се може ваљано користити.

У вези са наводима даваоца иницијативе да је оспореним одредбама пречишћеног текста Закона о кривичном поступку извршена измјена основног текста овог закона, Суд је извршио увид у Закон о кривичном поступку (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 50/03), те измјене и допуне овог закона објављене у *Службеном гласнику Републике Српске*, бр. 111/04, 115/04, 29/07, 68/07, 119/08, 55/09, 80/09, 88/09 и 92/09, и утврдио да је Законодавни одбор Народне скупштине Републике Српске, у пречишћеном тексту Закона о кривичном поступку измијенио бројчане ознаке чланова Закона тако што је испустио све оне које су садржавале словне допунске ознаке чланова и замијенио их бројчаним ознакама. Тако, примјера ради, члан 136а), који је чланом 34 Закона о изменама и допунама Закона о кривичном поступку (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 119/08) додат последије члана 136 Закона о кривичном поступку (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 50/03, 111/04, 115/04, 29/07 и 68/07) одговара по својој садржини оспореној одредби члана 137. пречишћеног текста закона. Посљедично, последије оваквих измјена настале су измјене и у свим даљњим одредбама, тако да је задња законска одредба пречишћеног текста добила број 467, док је у основном тексту Закона то био број 450. Осим наведених измјена у бројчаним ознакама, Суд је утврдио да је дошло и до измјена и у самом садржају законског текста чланова који упућују на друге чланове овог закона на начин да је измијењена бројчана ознака члана на који се упућује. Тако је, на примјер, измијењен текст одредбе члана 429 основног закона која гласи: „Накнада штете не припада лицу које је својим недопуштеним поступцима проузроковало лишење слободe. У случајевима из става 1 овог члана искључено је право на накнаду штете иако су постојале околности из члана 425, став 1, тач. а) и б) или ако је поступак обустављен на основу члана 207 овог закона“. Одредба члана 446, став 3 пречишћеног текста закона, која би по својој садржини требало да одговара наведеној одредби члана 429 основног текста Закона

гласи: „Накнада штете не припада лицу које је својим недопуштеним поступцима проузроковало лишење слободе. У случајевима из тачке 1. става 1. овог члана искључено је право на накнаду штете иако су постојале околности из члана 442, став 1, тач. а) и б) или ако је поступак обустављен на основу члана 215 овог члана“. Сагласно изложеном, Суд је утврдио да је измјенама бројчаних ознака чланова закона као и бројчаних ознака чланова на које се упућује у појединим законским одредбама измијењен основни закон.

Суд је утврдио да је Законодавни одбор Народне скупштине у конкретном случају прекорачио своја овлашћења из члана 133 Закона о измјенама и допунама Закона о кривичном поступку, будући да је поменути измјенама измијенио закон, те да је на тај начин дошло до повреде начела из члана 70. став 1. тачка 2. Устава, према којем је у искључивој надлежности Народне скупштине да доноси законе.

(Одлука број: У-16/10 од 15. новембра 2011. године)

ЗАКОН О ПЕНЗИЈСКОМ И ИНВАЛИДСКОМ ОСИГУРАЊУ

Суд је оцијенио да је оспореном законском одредбом доведено у питање и једно од темељних уставних начела на којем почива уставно уређење Републике, а то је начело социјалне правде утврђено чланом 5. став 1. алинеја 3. Устава Републике Српске. Начело социјалне правде представља једну од највиших вриједности демократског друштва, а оспореним нормирањем се неминовно омогућава стварање разлика унутар категорија лица која стичу право на старосну пензију, што није у складу са Уставом Републике Српске.

Из образложења:

Оспореним чланом 199. Закона о пензијском и инвалидском осигурању (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 32/00 и 34/00) прописано је да Влада Републике може, изузетно од члана 46 и 48 овог закона, лицу које има посебне заслуге за друштвени, политички, привредни и културни развој Републике, као и одбрану Републике, признати право на старосну пензију без обзира да ли испуњава услове за стицање права по овом закону или одредити већи износ пензије од износа који би припадао по одредбама овог закона (став 1). Ово право признато је и члановима уже породице умрлог лица из става 1 овог члана (став 2 и 3). Ставом 4 и 5 истог члана прописано је да наведена пензија не може износити више од троструког износа просјечне плате остварене у Републици у мјесецу који претходи мјесецу за који се исплаћује пензија, и да се усклађује сагласно члану 133 овог закона.

У поступку оцјењивања уставности оспорене одредбе Закона о пензијском и инвалидском осигурању Суд је имао у виду да је тачком 12 Амандмана XXXII на Устав Републике Српске утврђено да Република, између осталог, уређује и обезбјеђује социјално осигурање и друге облике социјалне заштите, из чега произлази и надлежност за уређење пензијског и инвалидског осигурања, као посебног дијела социјалног осигурања. Суд је имао у виду и да је чланом 43, став 1 Устава Републике Српске утврђено да се право запослених и чланова њихових породица на социјалну сигурност и социјално осигурање уређује законом и колективним уговором. Треба истаћи да Устав овим или другим одредбама не гарантује обим права по основу социјалног осигурања, што значи ни обим права на пензију, и да остваривање ових права зависи, прије свега, од материјалних могућности друштва и висине средстава која се намјенски издвајају у ову сврху.

Сагласно наведеним уставним одредбама, Законом о пензијском и инвалидском осигурању установљено је пензијско и инвалидско осигурање грађана и уређена права и обавезе по овом основу. Чланом 4 овог Закона је прописано да средства за пензијско и инвалидско осигурање обезбјеђују, у складу са законом, осигурана лица, послодавци и Република Српска. Круг лица која су обавезно осигурана на пензијско и инвалидско осигурање одређен је чланом 11 у вези са чланом 12 Закона, док су чл. 46 и 48 (чл. 75 и 77 пречишћеног текста) овог закона утврђени услови за стицање права на старосну пензију, и пензијски основ за одређивање старосне и инвалидске пензије (изузетак је дозвољен оспореним чланом 199, односно чланом 246.).

Имајући у виду напријед наведене уставне и законске одредбе Суд је оцијенио да је оспореном одредбом Закона о пензијском и инвалидском осигурању, којом је Влада Републике овлашћена да може изузетно лицу које има посебне заслуге за друштвени, политички, привредни и културни развој Републике, те одбрану Републике, као и члановима његове породице признати право на старосну пензију без обзира да ли испуњава услове за стицање права на пензију по овом закону или му одредити већи износ од износа који би му припадао по одредбама овог закона, доносилац Закона повриједио уставни принцип подјеле власти из члана 69 Устава Републике Српске, према којем уставотворну и законодавну власт остварује Народна скупштина а извршну власт врши Влада, јер је тачком 12 Амандмана XXXII на Устав Републике Српске и чланом 43 Устава утврђено да Република уређује и обезбјеђује ову правну материју. Сагласно томе, Народна скупштина, као законодавни орган, није могла своје овлашћење утврђено Уставом пренијети на Владу, која као извршни орган за то није надлежна.

Поред повреде начела подјеле власти из члана 69. Устава Републике Српске, Суд је оцијенио да је оспореним нормирањем дошло и до повреде начела равноправности грађана из члана 10. Устава, с обзиром на то да је доносилац Закона оспореном одредбом овластио Владу да без законом утврђених мјерила и критерија издвоји одређена лица и додијели им привилегован положај у односу на све остале грађане којима су према одредбама овог закона прописани услови за стицање права на старосну пензију. Оспореном одредбом законодавац је омогућио да се на поједина лица не односе услови који се односе на све остале грађане у истој правној ситуацији, што је противно Уставу Републике Српске.

Суд је оцијенио да је оспореном законском одредбом доведено у питање и једно од темељних уставних начела на којем почива уставно уређење Републике, а то је начело социјалне правде утврђено чланом 5, став 1, алинеја 3 Устава Републике Српске. Начело социјалне правде представља једну од највиших вриједности демократског друштва, а оспореним нормирањем се неминовно омогућава стварање разлика унутар категорија лица која стичу право на старосну пензију, што није у складу са Уставом Републике Српске.

(Одлука број: У-64/02 од 31. јануара 2011. године)

ПРАВИЛНИК О ДОДЈЕЛИ СТУДЕНТСКИХ СТИПЕНДИЈА

Суд је оцијенио да оспорена одредба члана 6. Правилника о додјели студентских стипендија није у несагласности са одредбама члана 38 Устава Републике Српске, према којој свако има право на школовање под једнаким условима и да је сваком под једнаким условима доступно високошколско образовање са одредбом члана 10, став 1б) Закона о студентском стандарду, према којој студенти имају право на студентску стипендију, као ни са осталим наведеним уставним и законским одредбама. Имајући у виду наведено, као и то да је министар просвјете и културе, на основу наведених законских одредаба и у оквиру датог уставног овлашћења, оспореном одредбом члана 6. Правилника о додјели студентских стипендија прописао услове, критеријуме и обим у којем се остварује једно од права студентског стандарда – право на студентску стипендију, по оцјени Суда, неспорно је да овом одредбом није угрожено право на образовање из члана 2 Протокола бр. 1 Европске конвенције о људским правима, којом се гарантује да нико не може бити лишен права на образовање и да ће држава у вршењу свих својих функција у области образовања

и наставе поштовати право родитеља да обезбиједи образовање и наставу који су у складу њиховим вјерским и филозофским увјерењима, као ни истовјетно право гарантовано чланом 26 Опште декларације о правима човјека и чланом 13 Међународног пакта о економским, социјалним и културним правима.

Из образложења:

Правилник о додјели студентских стипендија (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 101/10) министар просвјете и културе у Влади Републике Српске донио је на основу члана 16, став 8 Закона о студентском стандарду (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 34/08) и члана 82, став 2 Закона о републичкој управи (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 118/08, 11/09, 74/10 и 86/10).

У поступку оцјењивања уставности и законитости оспореног члана 6 Правилника о додјели студентских стипендија Суд је имао у виду члан 38 Устава Републике Српске, којим је утврђено да свако има право на школовање под једнаким условима (став 1) и да је сваком под једнаким условима доступно средњошколско и високошколско образовање (став 3), као и одредбу члана 68, став 1 тачка 12 Устава, којом је утврђено да Република Српска, између осталог, уређује и обезбјеђује систем у области образовања.

Такође, Суд је утврдио да је Законом о студентском стандарду („Службени гласник Републике Српске“ број 34/08) прописано да: студентски стандард је дјелатност од општег интереса којом се стварају материјални и други услови за стицање високог образовања... (члан 1); студенти имају право на студентску стипендију (члан 10, став 1, б); права из овог закона остварују лица која имају статус студента у Републици и која су држављани Босне и Херцеговине, а та права могу остварити и држављани других држава са којима Република, односно Босна и Херцеговина има потписан споразум из области студентског стандарда и то у обиму и садржају предвиђеним тим споразумом (члан 12); право на студентску стипендију имају редовни студенти који су први пут уписани у одговарајућу годину студија (став 1) студент има право само на једну стипендију из јавних извора финансирања (став 3) министар просвјете и културе доноси правилник о додјели студентских стипендија (став 8) ради остваривања права из става 1. овог члана обезбјеђују се средства из буџета Републике (члан 16) и, ступањем на снагу овог закона престају да важе одредбе Закона о ученичком и студентском стандарду (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 18/94) које се односе на уређивање студентског стандарда (члан 30).

Законом о високом образовању (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 73/10), чланом 3. став 1. з), између осталог, прописано је: да се високо образовање заснива на равноправности високошколских установа, без обзира на облик својине; чланом 5. став (1) – да приступ високом образовању имају сва лица која су завршила четворогодишњу средњу школу у Републици и Босни и Херцеговини, као и ученици који су завршили средњу школу у иностранству, и став (5) – да приступ високом образовању не може бити ограничен директно или индиректно на основу пола, расе, сексуалне оријентације, физичког или другог недостатка, брачног стања, боје коже, језика, вјероисповијести, политичког или другог мишљења, националног, етничког или социјалног поријекла, везе са неком националном заједницом, имовине, рођења, броја година или неког другог статуса; чланом 113. б) – да је Влада надлежна да обезбјеђује средства јавним високошколским установама за финансирање сва три циклуса наставе ..., и чланом 135. став (1) – да се средства за обављање дјелатности високог образовања јавним високошколским установама обезбјеђују из сљедећих извора: а) буџета Републике, б) властитих прихода, в) буџета јединица локалне самоуправе, г) донација и д) других извора став (2) – да средства за обављање дјелатности високог образовања приватним високошколским установама обезбјеђује оснивач из сљедећих извора: а) властитих прихода, б) донација и в) других извора те став (3) – да новчана средства из ст. (1) и (2) овог члана припадају високошколској установи и организационој јединици која их је остварила и користе се у складу са законом, статутом и усвојеним финансијским планом

Законом о републичкој управи (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 118/08, 11/09, 74/10 и 86/10) прописано је да Министарство просвјете и културе обавља управне и друге стручне послове који се односе на (између осталог) стипендирање студената у Републици и иностранству (члан 19) и да министар представља министарство, доноси прописе и рјешења у управним и другим појединачним стварима ... (члан 82. став 2).

Суд је оцијенио да оспорена одредба члана 6. Правилника о дјели студентских стипендија није у несагласности са одредбама члана 38. Устава Републике Српске, према којој свако има право на школовање под једнаким условима и да је сваком под једнаким условима доступно високошколско образовање са одредбом члана 10. став 1. б) Закона о студентском стандарду, према којој студенти имају право на студентску стипендију, као ни са осталим наведеним уставним и законским одредбама. Наиме, оспорена одредба Правилника, по ојени Суда, израз је политике високошколског образовања у Републици Српској која се, поред осталог, остварује и одређивањем

категорија студената за додјелу студентских стипендија. Одређивање круга лица у области студентског стандарда који студирају на приватним високошколским установама, односно високошколским установама које се не финансирају из буџета Републике, којима се додјељују студентске стипендије само у категорији успјешних студената првог циклуса студија, и то до 10 % од укупног финансијског износа планираног за стипендије у наведеној категорији, по оцјени Суда, није супротно релевантним одредбама Устава, Закона о студентском стандарду, као ни Закона о високом образовању, јер ниједном од тих одредаба се ниједном студенту не гарантује у ком обиму може користити ово право. Очигледно је да је прописивање различитих категорија студената, критеријума и обима права на студентску стипендију ствар цјелисходности доносиоца акта, коју Уставни суд, према члану 115. Устава, није надлежан да оцјењује. Наиме, оспореном одредбом Правилника се, сагласно одредбама наведених закона, само ближе одређује круг корисника овог вида студентског стандарда, због чега, по оцјени Суда, не стоје тврдње даваоца иницијативе да се овом одредбом онемогућавају студенти и њихови родитељи у остваривању основног права на образовање, односно слободи избора образовања. Поред тога, Суд је оцијенио да, имајући у виду наведене законске одредабе којима је утврђена обавеза буџетског финансирања само јавних високошколских установа, прописивање права на студентску стипендију и студентима високошколских установа које се не финансирају из буџета Републике, као у оспореној одредби, може да буде само допринос, а не сметња у остваривању права студената на слободан избор образовања и њихово одређивање на којој високошколској установи ће студирати. Управо због тога су, по оцјени Суда, неосновани наводи из иницијативе да су на основу оспорене одредбе Правилника студенти високошколских установа које се не финансирају из буџета ограничени у приступу високом образовању, јер је очигледно да су они то право остварили уписом на високошколску установу и то под истим, законом прописаним условима, да имају завршену четворогодишњу средњу школу у Републици и Босни и Херцеговини, односно завршену средњу школу у иностранству, те без ограничења по основу, пола, расе,... Имајући у виду наведено, као и то да је министар просвјете и културе, на основу наведених законских одредаба и у оквиру датог уставног овлашћења, оспореном одредбом члана 6. Правилника о додјели студентских стипендија прописао услове, критеријуме и обим у којем се остварује једно од права студентског стандарда – право на студентску стипендију, по оцјени Суда, неспорно је да овом одредбом није угрожено право на образовање из члана 2 Протокола бр. 1 Европске конвенције

о људским правима, којом се гарантује да нико не може бити лишен права на образовање и да ће држава у вршењу свих својих функција у области образовања и наставе поштовати право родитеља да обезбиде образовање и наставу који су у складу њиховим вјерским и филозофским увјерењима, као ни истовјетно право гарантовано чланом 26. Опште декларације о правима човјека и чланом 13. Међународног пакта о економским, социјалним и културним правима.

(Рјешење број: У-70/10 од 18. марта 2011. године)

ОБАВЕЗА ПЛАЋАЊА ДОПРИНОСА ПЕНЗИОНЕРА КОЈИ ЈЕ ЗАСНОВАО РАДНИ ОДНОС, А ИСТОВРЕМЕНО ЗАДРЖАО ПЕНЗИЈУ

Како давалац иницијативе у остављеном року није отклонио наведене недостатке, Суд је, на основу члана 38. став 1. тачка 3. Закона о Уставном суду Републике Српске – пречишћени текст (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 54/05), одлучио да не прихвати дату иницијативу.

Из образложења:

Лука Видовић из Бијељине дао је Уставном суду Републике Српске иницијативу за покретање поступка за оцјењивање уставности обавезе плаћања доприноса пензионера који је засновао радни однос, а истовремено задржао пензију. У поднеску се констатује да има много пензионера, како се наводи, доброг здравственог стања и који имају вољу и интерес да обављају одређени посао, односно заснују радни однос, што је вишеструка корист за послодавца и за Републику, те да тиме нико није угрожен. По мишљењу даваоца иницијативе, пензионер који је засновао радни однос и доприноси повећању друштвеног производа Републике „кажњен“ је утврђеном обавезом плаћања доприноса, док је вриједност свих доприноса које је тај пензионер плаћао до момента пензионисања девалвирала. Стога, давалац иницијативе тражи од Уставног Суда Републике Српске мишљење о уставности плаћања доприноса пензионера који је у складу са Законом засновао радни однос, а истовремено задржао пуну пензију.

Како давалац иницијативе у остављеном року није отклонио наведене недостатке, Суд је, на основу члана 38. став 1. тачка 3. Закона о Уставном суду Републике Српске – пречишћени текст (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 54/05), одлучио да не прихвати дату иницијативу.

(Рјешење број: У-61/09 од 14. априла 2011. године)

ЗАКОН О РАДУ

По оцјени Суда, законодавац је овлашћен да својим прописом уређује, поред осталог, и услове и начин отказа уговора о раду изабраном представнику радника у савјету радника или у органима синдиката мимо режима прописаног за остале раднике. Наиме, прописивање посебних случајева престанка радног односа у смислу члана 118. Закона о раду (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 38/00) и члана 17. Закона о измјенама и допунама Закона о раду (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 47/02) ствар је законодавне политике која излази из оквира надлежности Уставног суда одређеној чланом 115. Устава Републике Српске. Овај вид заштите наведених представника, утврђен оспореним законским одредбама, по оцјени Суда, не доводи у питање уставни принцип правне једнакости из члана 10. Устава с обзиром на то да се односи једнако на сва лица која се налазе у истој правној ситуацији обухваћеној тим одредбама. Утврђивање категорије лица којима послодавац може отказати уговор о раду за вријеме обављања њихове функције и једну годину након истека функције само уз претходну сагласност министра надлежног за послове рада, ствар је законодавне политике и уређивања одређених односа и у границама је уставног овлашћења законодавца садржаних у одредбама члана 39. ст. 1, 3. и 4. и члана 10. Устава Републике Српске. Суд је оцијенио да ни остала питања цјелисходности и оправданости оспорених рјешења Закона о раду и могућности да се она измијене од стране законодавца, посебно са аспекта услова именовања у органе синдиката, нису у његовој надлежности утврђеној чланом 115. Устава Републике Српске.

Из образложења:

„Унаметал“ АД из Новог Града приједлогом је покренуло поступак за оцјењивање уставности члана 131. Закона о раду – пречишћени текст (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 55/07). У приједлогу су наведени разлози због којих предлагач сматра да оспорена одредба није у сагласности са члановима 5. и 10. Устава Републике Српске. Наиме, у приједлогу је наведено да се овом одредбом крше начела једнакости и забране дискриминације и да у систему радних односа у тржишној привреди није дозвољено мијешање у сферу слободе уговарања, једнакости и недискриминације, како то чини оспорени члан 131. Закона о раду – пречишћени текст.

Суд је, прије свега, утврдио да су, у конкретном случају, оспорене одредбе члана 118. Закона о раду (*Службени гласник Републике Срп-*

ске, бр. 38/00) и члана 17. Закона о измјенама и допунама Закона о раду (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 47/02), које одговарају члану 131. Закона о раду – пречишћени текст (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 55/07). У поступку оцјењивања уставности ових одредаба Суд је имао у виду одредбе тачке 12. Амандмана XXXII на Устав којим је утврђено да Република, између осталог, уређује и обезбјеђује радне односе, запошљавање, социјално осигурање и друге облике социјалне заштите, као и члана 39. ст. 1, 3. и 4. Устава према којем свако има право на рад и слободу рада, слободан је у избору занимања и запослења и под једнаким условима му је доступно радно мјесто и функција, те да запосленима може престати радни однос противно њиховој вољи на начин и под условима који су утврђени законом и колективним уговором. Такође, Суд је имао у виду и начело из члана 10. Устава којим је одређено да су грађани равноправни у слободама, правима и дужностима, једнаки пред законом и уживају исту правну заштиту без обзира на расу, пол, језик, националну припадност, вјероисповијест, социјално поријекло, рођење, образовање, имовно стање, политичко и друго увјерење, друштвени положај или друго лично својство.

По оцјени Суда, законодавац је овлашћен да својим прописом уређује, поред осталог, и услове и начин отказа уговора о раду изабраном представнику радника у савјету радника или у органима синдиката мимо режима прописаног за остале раднике. Наиме, прописивање посебних случајева престанка радног односа у смислу члана 118. Закона о раду (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 38/00) и члана 17. Закона о измјенама и допунама Закона о раду (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 47/02) ствар је законодавне политике која излази из оквира надлежности Уставног суда одређеној чланом 115. Устава Републике Српске. Овај вид заштите наведених представника, утврђен оспореним законским одредбама, по оцјени Суда, не доводи у питање уставни принцип правне једнакости из члана 10. Устава с обзиром на то да се односи једнако на сва лица која се налазе у истој правној ситуацији обухваћеној тим одредбама. Утврђивање категорије лица којима послодавац може отказати уговор о раду за вријеме обављања њихове функције и једну годину након истека функције само уз претходну сагласност министра надлежног за послове рада, ствар је законодавне политике и уређивања одређених односа и у границама је уставног овлашћења законодавца садржаних у одредбама члана 39. ст. 1, 3. и 4. и члана 10. Устава Републике Српске.

Суд је оцијенио да ни остала питања цјелисходности и оправданости оспорених рјешења Закона о раду и могућности да се она

измијене од стране законодавца, посебно са аспекта услова именовања у органе синдиката, нису у његовој надлежности утврђеној чланом 115. Устава Републике Српске.

(Одлука број: У-64/09 од 18. маја 2011. године)

ЗАКОН О ПЛАТАМА ЗАПОСЛЕНИХ У ОРГАНИМА УПРАВЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Из образложења:

Синдикат управе Републике Српске и Синдикат правосуђа Републике Српске из Бањалуке приједлогом су пред Уставним судом Републике Српске покренули поступак за оцјењивање уставности члана 5. став 3. Закона о платама запослених у органима управе Републике Српске (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 118/07) и Закона о измјенама Закона о платама запослених у органима управе Републике Српске (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 116/09). У приједлогу је наведено да су оспореним чланом 5. став 3. Закона о платама повријеђена права из члана 39. став 5. Устава Републике Српске, те права на колективно преговарање и социјални дијалог, гарантована члановима 10. и 41. Устава Републике Српске. Наиме, предлагачи сматрају да је оваквом законском одредбом омогућено да послодавци једнострано регулишу питање зарада на основу рада, а Законом о платама, по њиховом мишљењу, прописан је мањи обим права него чланом 65. Закона о раду – пречишћени текст (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 55/07).

У органима управе Републике Српске (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 118/07) прописано је да су накнаде за топли оброк, зимницу, огрев и регрес урачунате у износ основне плате из става (2) овог члана и не могу се посебно исказивати.

Оспореним Законом о измјенама Закона о платама запослених у органима управе Републике Српске (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 116/09) прописани су проценти за које се, за период од 1. јануара до 31. децембра 2010. године, умањују утврђени платни коефицијенти за обрачун плата запослених у органима државне управе, зависно од одређеног радног мјеста, платне групе и платне подгрупе.

У поступку оцјењивања уставности оспореног члана 5. став 3. Закона о платама запослених у органима управе Републике Српске (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 118/07) и Закона о измјенама Закона о платама запослених у органима управе Републике Српске (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 116/09), Суд је имао у

виду да Устав Републике Српске утврђује: да су грађани Републике равноправни у слободама, правима и дужностима, једнаки су пред законом и уживају исту правну заштиту без обзира на расу, пол, језик, националну припадност, вјероисповијест, социјално поријекло, рођење, образовање, имовно стање, политичко и друго увјерење, друштвени положај или друго лично својство (члан 10); да свако на основу рада има право на зараду у складу са законом и колективним уговором (члан 39. став 5); да се слободе и парава остварују, а дужности испуњавају на основу Устава, осим када је Уставом предвиђено да се услови за остваривање појединих од њих утврђују законом, као и да се законом може прописати начин остваривања појединих права и слобода када је то неопходно за њихово остваривање (члан 49. ст. 1. и 2); да Република уређује и обезбјеђује, између осталог, и радне односе (Амандман XXXII тачка 12, којим је замијењен члан 68), као и да закони, статуту, други прописи и општи акти морају бити у сагласности са Уставом, а прописи и други општи акти, са законом (члан 108).

Суд је утврдио да је законодавац у складу са наведеним уставним овлашћењима Законом о раду – пречишћени текст (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 55/07), који се примјењује на све запослене, изузев у случају када су права, обавезе и одговорности запослених по основу рада у појединим областима уређена посебним законом, уредио општи режим радних односа, дакле и зарада (плата), накнада и других примања запослених. С тим у вези Суд је утврдио да је и Законом о платама запослених у органима управе Републике Српске, као посебним законом, у складу са наведеним уставним овлашћењем, другачије прописан начин утврђивања и обрачуна зарада (плата) и накнада и других примања запослених у органима управе Републике Српске у односу на Закон о раду. Наиме, у члану 90. став 1. и члану 94. став 1. Закона о раду прописано је да радник остварује право на плату и накнаду плате у складу са колективним уговором, правилником о раду и уговором о раду.

Имајући у виду наведено Суд је оцијенио да прописивање као у оспореном члану 5. став 3. Закона о платама запослених у органима управе Републике Српске (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 118/07) да су накнаде за топли оброк, зимницу, огрев и регрес урачунате у износ основне плате и да се не могу посебно исказивати – није у несагласности са наведеним уставним одређењем из члана 39. став 5, члана 49. ст. 1. и 2, Амандмана XXXII тачка 12, којим је замијењен члан 68 и члана 108. став 1. Устава Републике, јер законодавац има слободу да пропише на који начин ће, поред осталих, бити уређено и конкретно питање, као и слободу да то регулише јед-

ним или са више закона, на исти или различит начин, што је, по оцјени Суда, ствар законодавне политике коју Уставни суд, сагласно одредби члана 115. Устава, није надлежан да оцјењује. Поред тога, Суд је оцијенио да нема основа тврдњи предлагача да се оспореним Законом о измјенама Закона о платама запослених у органима управе Републике Српске врши дискриминација радника у утврђивању висине плата у односу на остале буџетске кориснике, јер се овај пропис односи једнако на све запослене у органима управе који се налазе у истим правним ситуацијама. Одређивање процената умањења одређених платних коефицијената, по оцјени Суда, такође је ствар законодавне политике, којом се не доводе у питање уставом зајемчене слободе, па ни слобода синдикалног организовања и дјеловања. Имајући у виду уставно начело да прописи и други општи акти, дакле и колективни уговори, морају бити у сагласности са законом, као и то да Устав не гарантује обим права по основу радних односа, Суд је оцијенио да оспореним одредбама наведених закона нису повријеђени ни уставни принципи социјалне правде и равноправности из чл. 5. и 10, као ни принцип синдикалног организовања и дјеловања из члана 41. Устава.

(Одлука број: У-4/10 од 18. маја 2011. године)

СТАТУТ ОПШТИНЕ ВЛАСЕНИЦА

Из Устава Републике Српске произлази да се грађанину гарантује слобода изражавања националне припадности и културе... и да нико није дужан да се изјашњава о својој националној припадности, да све вјерске заједнице имају исти правни положај и слободе у вршењу вјерских послова и вјерских обреда и да је противуставно распиривање, националне, расне и вјерске мржње и нетрпељивости. Дакле, ови принципи забрањују присиљавање грађана на одређени вјерски садржај, као и на право да не исповиједа ниједну вјеру. По оцјени Суда, Скупштина општине Власеница је повриједила и принцип законитости из члана 108. Устава Републике Српске, према којем прописи и други општи акти морају бити у сагласности са законом.

Из образложења:

Клуб Бошњака у Вијећу народа Републике Српске приједлогом је покренуо поступак за оцјењивање уставности и законитости чл. 6. и 9. Статута општине Власеница (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 4/07), који је донијела Скупштина општине Власеница. У приједлогу и накнадно достављеном извјештају Удружења грађана „Бо-

сона“, као допуни аргументације из приједлога, наводи се да оспорени чланови Статута нису у сагласности са чланом 1. став 4. и чланом 10. Устава Републике Српске и чланом 5. став 2. Закона о локалној самоуправи. Наиме, предлагач сматра да вјерска обиљежја у грбу општине Власеница, прописана оспореним чланом 6. ст. 5. и 10. Статута, као обиљежја само српског народа, значе неравноправност других конститутивних народа и дискриминацију бошњачког народа. Наводе да и прописивање оспореним чланом 9. став 2. Статута да је слава Општине дан Светих апостола Петра и Павла такође није у складу са уставним начелима равноправности и недискриминације, јер се са славом као вјерским празником не могу поистовјетити припадници других вјероисповијести.

У поступку оцјењивања уставности и законитости оспорених чланова Статута општине Власеница Суд је имао у виду да је Уставом Републике Српске: у члану 5. алинеје 1. и 2. прописано да се уставно уређење Републике темељи на гарантовању и заштити људских слобода и права у складу са међународним стандардима и обезбјеђивању националне равноправности и заштити виталних интереса конститутивних народа; у члану 8. став 1. да Република има заставу, грб и химну; у члану 10. да су грађани Републике Српске равноправни у слободама, правима и дужностима, једнаки су пред законом, и уживају исту правну заштиту без обзира на расу, пол, језик, националну припадност, вјероисповијест, социјално поријекло, рођење, образовање, имовно стање, политичко и друго увјерење, друштвени положај или друго лично својство и у члану 102. став 1. тачка 8. да општина преко својих органа у складу са законом обавља и друге послове утврђене Уставом, законом и статутом општине.

Такође, Суд је у овом поступку имао у виду и одредбу члана 5. Закона о локалној самоуправи (“Службени гласник Републике Српске” бр.101/04, 42/05 и 118/05), којом је прописано да јединица локалне самоуправе има један или више симбола (став 1); да симбол изражава историјско, културно и природно наслеђе јединице локалне самоуправе (став 2); да грб јединице локалне самоуправе мора бити сачињен и описан по правилима хералдике (став 3), да се облик, садржај и употреба симбола регулишу статутом јединице локалне самоуправе у складу са законом и да скупштина општине доноси одлуку о проглашењу празника општине (члан 30. алинеја 13).

Поред наведеног, Суд је утврдио да је Законом о празницима Републике Српске (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 43/07), у члану 6. прописано да се статутом јединице локалне самоуправе може одредити и један дан – празник, као радни дан који се слави на подручју јединице локалне самоуправе.

Имајући у виду да грб, као симбол општине Власеница, на основу наведених уставних и законских одредби, треба да одражава историјско, културно и природно наслеђе свих грађана ове јединице локалне самоуправе, Суд је оцијенио да оспорени члан 6. став 5. и 10. Статута општине Власеница (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 4/07) није у сагласности са Уставом и законом. Наиме, грб општине Власеница је званични симбол основне територијалне јединице локалне самоуправе и као такав, по оцјени Суда, мора да буде прихватљив за све грађане те територијалне јединице, што је утврђено и наведеним одредбама Устава Републике Српске. С обзиром на то да је оспореним чланом Статута прописано да се у средишњем дијелу грба као симбол Општине налази црква (манастир) Св. Апостола Петра и Павла и да крст, који се налази у доњем дијелу грба симболизује страдања Власенчана у ратовима, неспорно је, по оцјени Суда, да се ради о симболима који представљају само грађане хришћанског православног вјерског и културног наслеђа, односно не ради се о симболима са којима се могу идентификовати сви грађани ове мултинационалне територијалне јединице.

У погледу оспоравања одредбе члана 9. став 2. Статута Суд је, на основу наведених уставних и законских одредби, оцијенио да ни ова одредба није у сагласности са Уставом и законом. Из Устава Републике Српске произлази да се грађанину гарантује слобода изражавања националне припадности и културе... и да нико није дужан да се изјашњава о својој националној припадности, да све вјерске заједнице имају исти правни положај и слободе у вршењу вјерских послова и вјерских обреда и да је противуставно распиривање, националне, расне и вјерске мржње и нетрпељивости. Дакле, ови принципи забрањују присиљавање грађана на одређени вјерски садржај, као и на право да не исповиједа ниједну вјеру. Оспореним прописивањем светковања крсне славе општине-града, уводе се вјерски обичаји у јединице локалне самоуправе и доводе у привилегован положај припадници једне вјере у односу на остале грађане. На тај начин вјера постаје разлог одвајања, неразумијевања и разликовања њених грађана. Поред тога, Суд је утврдио да је Скупштина општине Власеница, супротно члану 6. Закона о празницима Републике Српске, истим чланом прописала да је то нерадни, умјесто радни дан за све општинске органе, предузећа и установе на подручју општине Власеница. По оцјени Суда, Скупштина општине Власеница је повриједила и принцип законитости из члана 108. Устава Републике Српске, према којем прописи и други општи акти морају бити у сагласности са законом.

(Одлука број: У-31/10 од 25. октобра 2011. године)

ЗАКОН О СТВАРНИМ ПРАВИМА

Суд је оцијенио да су разлози прописивања могућности укњиже права ванкњижних носилаца стварних права у року од три године ствар цјелисходности законодавне политике, о чему Уставни суд, у смислу члана 115. Устава, није надлежан да одлучује. Исто тако, Суд је оцијенио да није надлежан да одлучује о уставности чланова 91. до 104. Закона о стварним правима због тврдње даваоца иницијативе да на другачији начин регулишу исту материју раније донесеног Закона о одржавању стамбених зграда.

Наиме, с обзиром на то да су и Закон о стварним правима и Закон о одржавању стамбених зграда прописи исте правне снаге, Суд је оцијенио да, према члану 115. Устава, није надлежан да оцјењује њихову међусобну усклађеност по било ком питању, па тако ни по питању међусобних односа етажних власника.

Из образложења:

Игор Сјериков из Бањалуке дао је Уставном суду Републике Српске иницијативу за покретање поступка за оцјењивање уставности чл. 91. до 104. и 346. Закона о стварним правима (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 124/08). У иницијативи је наведено да је оспорени члан 346. Закона о стварним правима несагласан са члановима 56. и 60. Устава Републике Српске и чланом 1. Првог протокола уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода. Наиме, давалац иницијативе сматра се овом законском одредбом свим етажним власницима који су легално, према раније важећим прописима стекли етажно власништво, одузима њихово етажно право власништва, будући да је прописано да ако у року од три године не траже упис у земљишну књигу, трајно губе своје право власништва.

Оспореним одредбама чланова 91. до 104. Закона о стварним правима (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 124/08), поред осталог, прописан је начин уређивања узајамног односа етажних власника у погледу обима и начина коришћења и одржавања посебних дијелова непокретности и дијелова непокретности који служе згради као цјелини или неким њеним посебним дијеловима.

У оспореном дијелу члана 346. овог закона, у складу са утврђеном обавезом укњиже стварних права, прописано је да ванкњижни носиоци стварних права могу у року од три године покренути поступак за упис стварних права у погледу непокретности и свих промјена на њима у земљишну књигу.

У поступку оцјењивања уставности оспорених одредаба Закона о стварним правима, Суд је имао у виду да је Амандманом XXXII на Устав Републике Српске, којим је замијењен члан 68. Устава, утврђено да Република уређује и обезбјеђује, поред осталог, својинске и облигационе односе и заштиту свих облика својине (тачка 6). Такође, Суд је имао у виду да је чланом 60. став 1. Устава утврђено да физичка и правна лица остварују својинска права на непокретности према њиховој природи и намјени, у складу са законом, а да је чланом 56. Устава утврђено да се законом може ограничити или одузети право својине, уз правичну накнаду.

На основу наведених уставних одредаба, као и разлога оспоравања Закона о стварним правима, Суд је оцијенио да је стицање, коришћење, располагање, заштита и престанак права својине, других стварних права и државине у овом закону уређено у складу са наведеним уставним одредбама. Наиме, Суд је оцијенио да прописана могућност да ванкњижни носиоци стварних права могу покренути поступак за књижење, односно упис својих права у трогодишњем року, не представља повреду наведених уставних норми. Напротив, ова норма је у интересу свих ванкњижних власника, јер се на тај начин штите од могућности да трећа савјесна лица стекну права на те некретнине. Очигледно је да давалац иницијативе погрешно тумачи члан 346. Закона о стварним правима када наводи да се овом законском нормом свим етажним власницима одузима њихово етажно власништво које је легално стечено према важећим прописима. У вези стим Суд је оцијенио да и само језичко и логичко тумачење ове норме указује на то да је на овај начин свим ванкњижним носиоцима стварних права (дакле, не само етажним власницима) дата могућност да у одређеном року покрену поступак књижења својих права, да могу захтијевати брисање права која се не могу сматрати ваљаним, односно да издејствују упис својих ванкњижно стечених права независно од правила о заштити повјерења у земљишне књиге. Наиме, имајући у виду да се подруштвљавање, као посљедица социјалистичког правног режима, одразило и на ажурност земљишне књиге, односно да не постоји идентичности књижног и ванкњижног власништва, по оцјени Суда, оспореном одредбом се само одгађа примјена начела заштите повјерења у истинитост и потпуност земљишних књига.

Суд је оцијенио да су разлози прописивања могућности укњижбе права ванкњижних носилаца стварних права у року од три године ствар цјелисходности законодавне политике, о чему Уставни суд, у смислу члана 115. Устава, није надлежан да одлучује. Исто тако, Суд је оцијенио да није надлежан да одлучује о уставности чланова 91. до

104. Закона о стварним правима због тврдње даваоца иницијативе да на другачији начин регулишу исту материју раније донесеног Закона о одржавању стамбених зграда. Наиме, с обзиром на то да су и Закон о стварним правима и Закон о одржавању стамбених зграда прописи исте правне снаге, Суд је оцијенио да, према члану 115. Устава, није надлежан да оцјењује њихову међусобну усклађеност по било ком питању, па тако ни по питању међусобних односа етажних власника.

(Рјешење број: У-52/09 од 15. новембра 2011. године)

ОДЛУКА О ЗАШТИТИ И ДРЖАЊУ ЖИВОТИЊА НА ТЕРИТОРИЈИ ГРАДА БАЊА ЛУКА

Суд је утврдио да је Закон о здравственој заштити животиња и ветеринарској дјелатности, који је наведен као правни основ за доношење оспорене Одлуке, престао да важи прије подношења приједлога за утврђивање неуставности и незаконитости оспорених одредби Одлуке о заштити и држању животиња на територији Града Бања Лука и да Суд, према члану 115. Устава Републике Српске, не може оцјењивати сагласност општег акта са законом који је престао да важи, јер тај закон више није дио правног система Републике Српске.

Из образложења:

Удружење грађана „НОА“ – Друштво за заштиту животиња, - Бања Лука поднијело је Уставном суду Републике Српске приједлог за утврђивање неуставности и незаконитости члана 15. ст.1, 3. и 4, члана 19. ст. 3. и 4. и чл. 23. и 24. Одлуке о заштити и држању животиња на територији града Бања Лука (*Службени гласник Града Бања Лука*, бр. 22/04, 19/06, 28/06, 15/07 и 17/07), коју је донијела Скупштина града Бања Лука. Предлагач оспорава законитост наведених одредаба Одлуке о заштити и држању животиња на територији Града Бања Лука у односу на одредбе члана 8. став 4. и члана 9. став 2. Закона о заштити и добробити животиња, члана 3. ст. 2. и 4. и члана 17. Закона о одржавању стамбених зграда, члана 27. Закона о ловству, те члана 30. Закона о локалној самоуправи. Исто тако, предлагач сматра да су оспореним нормирањем нарушени уставни принципи о равноправности грађана, неповредивости човјекове приватности, личног и породичног живота, те слободе кретања установљени чл. 10, 13. и 21. Устава Републике Српске, те гарантовани Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода.

Оспореним одредбама овог акта прописано је: да у објектима или зградама колективног становања једно домаћинство може држати у

стану највише једног пса, односно највише три мачке, уз сагласност надлежног органа заједнице етажних власника, а да у истим није дозвољено држање паса и мачака на балкону, тераси или лођи, на тавану, подруму или другој заједничкој просторији и увођење паса и мачака у лифтове, осим кад исте истовремено не користе станари и грађани, те да се у дворишту индивидуалног стамбеног објекта могу држати два пса и три мачке, а њихов подмладак најдуже до шест мјесеци старости (члан 15. ст. 1, 3. и 4); да се забрањује извођење, шетња и пуштање паса на дјечијим игралиштима, у двориштима предшколских, школских и здравствених установа, спортским теренима, уређеним јавним парковима, на Тргу Крајине и улицама Веселина Маслеше и Бана Милосављевића, те да се од ове одредбе изузимају ловачки пси, који могу да се крећу слободно на територији ловишта, за вријеме лова, и овчарски пси за вријеме чувања стоке, уз обавезно присуство власника (члан 19. ст. 3. и 4); да се пас не смије уводити у објекте и на просторе на којима је јасно истакнут знак забране, који је кружног облика, са прецртаним ликом пса, те да се ове одредбе не односе на псе-водиче слијепих особа (члан 23); да се уводи и прописује висина локалне таксе за држање паса на територији града Бања Лука и која се плаћа по животињи за сваку календарску годину, а да ће наплату исте вршити орган који одреди Скупштина града, те да су ове таксе ослобођени власници који удоме пса луталицу и особе оштећеног вида које посједују псе-водиче (члан 24).

У поступку оцјењивања уставности и законитости оспорене Одлуке о заштити и држању животиња на територији града Бања Лука (*Службени гласник Града Бања Лука*, бр. 22/04, 19/06, 28/06, 15/07 и 17/07), коју је донијела Скупштина града Бања Лука, Суд је утврдио да је Закон о здравственој заштити животиња и ветеринарској дјелатности (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 11/95 и 52/01), чији је члан 3. наведен као правни основ за доношење овог акта, престао да важи ступањем на снагу Закона о ветеринарству у Републици Српској (*Службени гласник Републике Српске*, бр. 42/08).

Суд је утврдио да је Закон о здравственој заштити животиња и ветеринарској дјелатности, који је наведен као правни основ за доношење оспорене Одлуке, престао да важи прије подношења приједлога за утврђивање неуставности и незаконитости оспорених одредби Одлуке о заштити и држању животиња на територији Града Бања Лука и да Суд, према члану 115. Устава Републике Српске, не може оцјењивати сагласност општег акта са законом који је престао да важи, јер тај закон више није дио правног система Републике Српске.

(Рјешење број: У-40/од 15. новембра 2011. године)

ЗАКОН О ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПРАЗНИЦИМА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Вијеће за заштиту виталног интереса је утврдило да је Законом о допунама Закона о празницима Републике Српске повријеђен витални национални интерес конститутивног бошњачког народа из члана 70. Устава Републике Српске, допуњеног Амандманом LXXVII на Устав, дефинисан у алинеји 2, која се односи на идентитет једног конститутивног народа, те у алинеји 6 која се односи на његовање културе, традиције, вјероисповијести и културног наслеђа тог народа.

Из образложења:

Предсједавајући Вијећа народа Републике Српске доставио је 20. јула 2011. године Уставном суду Републике Српске – Вијећу за заштиту виталног интереса (у даљем тексту: Вијеће) акт број: 03.1/I-377/11 од 18. јула 2011. године, којим се, сагласно захтјеву Клуба делегата бошњачког народа, тражи покретање поступка за утврђивање повреде виталног националног интереса бошњачког народа у Закону о допунама Закона о празницима Републике Српске, који је Народна скупштина Републике Српске изгласала на сједници одржаној 2. јуна 2011. године. Уз наведени акт достављен је поменути закон, Одлука о покретању поступка за заштиту виталног националног интереса бошњачког народа број: 03.2-5-39/11-5 од 13. јуна 2011. године, са образложењем број: 03.2-5-39/11-7 од 17. јуна 2011. године, као и приједлог Амандмана од 17. јуна 2011. године, које је Клуб делегата бошњачког народа дао на овај закон, са образложењем.

Полазећи од наведених уставних одредби, оспореног закона, навода из захтјева, те узимајући у обзир одговор Народне скупштине на рјешење о прихватљивости захтјева Клуба делегата бошњачког народа, Вијеће је оцијенило и утврдило да је Законом о допунама Закона о празницима Републике Српске повријеђен витални национални интерес конститутивног бошњачког народа.

Разматрајући наведени захтјев Вијеће је пошло од тога да је уставно право Народне скупштине да законом уреди празнике у Републици, односно одреди дане празника, начин њиховог обиљежавања и празновања од стране грађана, републичких органа и организација, органа јединица локалне самоуправе, предузећа, установа и других организација. Поред тога, Вијеће сматра да је легитимно право сваког конститутивног народа и осталих грађана у Републици да кроз законодавне механизме очува своју традицију, вјерски и национални идентитет, при чему ниједан конститутивни народ не може имати

доминантан положај у односу на један или два конститутивна народа. Дакле, сва три конститутивна народа своја права, слободе и обавезе остварују под једнаким условима и на начин како је то утврђено Уставом Републике Српске. С обзиром на то да је смисао права на очување посебности да се обезбиједи гаранције за очување националног идентитета припадника конститутивних народа, Вијеће је оцијенило да празник, прописан оспореним законом, „Православна нова година“ који се празнује 14. јанура, спада у круг духовних вриједности које његује конститутивни српски народ у очувању своје традиције и идентитета. Према оцјени Вијећа, оспорени закон по свом садржају даје предност једном конститутивном народу међу субјектима на које се односи, те да је, сагласно наведеном, оспореним прописивањем привилегован један конститутивни народ, чиме је прекршен принцип равноправности конститутивних народа из члана 1. Устава Републике Српске и дошло до дискриминације на равноправно уважавање националних, традиционалних, вјерских, културних и других карактеристика конститутивних народа и свих грађана Републике Српске.

Вијеће је утврдило да је Законом о допунама Закона о празницима Републике Српске повријеђен витални национални интерес конститутивног бошњачког народа из члана 70. Устава Републике Српске, допуњеног Амандманом LXXVII на Устав, дефинисан у алинеји 2, која се односи на идентитет једног конститутивног народа, те у алинеји 6 која се односи на његовање културе, традиције, вјероисповијести и културног наслеђа тог народа.

(Одлука број: УВ-5/11 од 20. септембра 2011. године)

**ЗАКОН О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О
ОСНОВНОМ ОБРАЗОВАЊУ И ВАСПИТАЊУ, ЗАКОН О
ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О СРЕДЊЕМ
ОБРАЗОВАЊУ И ВАСПИТАЊУ И ЗАКОН О ИЗМЈЕНАМА И
ДОПУНАМА ЗАКОНА О ВИСОКОМ ОБРАЗОВАЊУ**

Вијеће Вијеће за заштиту виталног интереса је оцијенило да захтјеви Клуба делегата бошњачког народа нису прихватљиви, јер нису испуњене процесне претпоставке за одлучивање да ли се предметни закони односе на витални национални интерес бошњачког народа.

Из образложења:

Председавајући Вијећа народа Републике Српске доставио је 27. септембра 2011. године Уставном суду Републике Српске – Вијећу за

заштиту виталног интереса (у даљем тексту: Вијеће) акт број 03.1/I-448/11 од 26. септембра 2011. године, којим се, сагласно захтјеву Клуба делегата бошњачког народа, тражи покретање поступка за утврђивање повреде виталног националног интереса бошњачког народа у Закону о измјенама и допунама Закона о основном образовању и васпитању, који је Народна скупштина Републике Српске изгласала на сједници одржаној 15. јула 2011. године. Уз наведени акт достављен је поменути закон, Одлука о покретању поступка за заштиту виталног националног интереса бошњачког народа број 03.2-5-52/11 од 26. јула 2011. године, приједлози амандмана од 6. септембра 2011. године, које је овај Клуб дао на поменути закон, са образложењем број 03.2-5-59/11-1 од 6. септембра 2011. године.

Вијеће је утврдило да су приложени текстови Амандмана које је на Закон о измјенама и допунама Закона о основном образовању и васпитању, Закон о измјенама и допунама Закона о средњем образовању и васпитању и Закон о измјенама и допунама Закона о високом образовању дао Клуб делегата бошњачког народа. Поред тога, Вијеће је утврдило да је Клуб делегата бошњачког народа дао образложење амандмана као и допунско образложење амандмана, идентичног садржаја на сва три оспорена закона, у којима се наводи да су овим законима повријеђене, прије свега, одредбе чл. 1. став 4, чл. 7. и 34. Устава Републике Српске, као и члан 14. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, те члан 2. Протокола бр. 1. уз Европску конвенцију. Осим тога, Вијеће је утврдило да се у образложењу наводе одредбе чл. 4. став 1. и чл. 7. Оквирног закона о основном и средњем образовању (*Службени гласник Босне и Херцеговине*, бр. 18/03) и члана 51. Оквирног закона о високом образовању (*Службени гласник Босне и Херцеговине*, бр. 59/07) и у вези с тим указује на проблеме који се могу појавити због неусклађености оспорених закона са законима који су донесени на нивоу Босне и Херцеговине. Сматрају да би се усвајањем предложених амандмана, којим би се измијениле или допуниле одредбе оспорених закона, отклонила могућност дискриминације по било ком основу, а уз то би се имплементирао поменути Оквирни закон о основном и средњем образовању као и Оквирни закон о високом образовању.

По оцјени Вијећа, ово образложење амандмана на поменуте законе, као и допунско образложење амандмана, по својој садржини, не могу се сматрати образложењем са знаком повреде виталног националног интереса из Амандмана LXXVII на Устав Републике Српске, које је подносилац захтјева обавезан доставити уз захтјев, а што је према одредби члана 46. став 1. алинеја 2. Пословника о раду Уставног суда, процесна претпоставка за одлучивање о прихватљивости

захтјева за заштиту виталног националног интереса. Дакле, како из наведеног произлази, Клуб делегата из реда бошњачког народа није поступио у складу са цитираном одредбом члана 46. став 1. алинеја 2. Пословника о раду Уставног суда Републике Српске.

Вијеће је оцјенило да захтјеви Клуба делегата бошњачког народа нису прихватљиви, јер нису испуњене процесне претпоставке за одлучивање да ли се предметни закони односе на витални национални интерес бошњачког народа.

(Рјешење број: УВ -7/11 од 3. октобра 2011. године)

ОДЛУКА О ИЗБОРУ ПРЕДСЈЕДНИКА ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ БРОЈ 01-1665/10

Вијеће Вијеће за заштиту виталног интереса је утврдило да оспореном одлуком није повријеђен витални национални интерес бошњачког народа.

С обзиром на то да су након именованја председника Владе, двије од шест наведених функција попуњене из реда српског народа, као и да је једна функција за сада не попуњена, то по оцјени Вијећа, нису основани наводи из захтјева Клуба делегата бошњачког народа да је оспореном одлуком повријеђен витални национални интерес конститутивног бошњачког народа дефинисан у Амандману LXXVII на Устав Републике Српске, којим је допуњен члан 70. Устава, као остваривање права конститутивних народа да буду адекватно заступљени у законодавним, извршним и правосудним органима власти (алинеја прва) и у једнаким правима конститутивних народа у процесу доношења одлука (алинеја пета).

Из образложења:

Предсједавајући Вијећа народа Републике Српске доставио је 12. јануара 2011. године Уставном суду Републике Српске – Вијећу за заштиту виталног интереса (у даљем тексту: Вијеће) акт број 03.1/I-24/11 од 12. јануара 2011. године, којим се, сагласно захтјеву Клуба делегата бошњачког народа, тражи покретање поступка за утврђивање повреде виталног националног интереса бошњачког народа у Одлуци о избору председника Владе Републике Српске број 01-1665/10, коју је Народна скупштина Републике Српске изгласала на сједници одржаној 29. децембра 2010. године.

Полазећи од наведених одредаба Устава, те имајући у виду наводе Клуба делегата бошњачког народа и одговор Народне скупштине Ре-

публике Српске на рјешење о прихватљивости захтјева овог клуба, Вијеће је утврдило да оспореном одлуком није повријеђен витални национални интерес бошњачког народа. Наиме, из наведених уставних одредби, по оцјени Вијећа, јасно произлази да се учешће припадника конститутивних народа и осталих у вршењу највиших функција обезбјеђује приликом избора предсједника Народне скупштине, предсједавајућег Вијећа народа, предсједника Владе, предсједника Врховног суда, предсједника Уставног суда и главног републичког тужиоца, тако да се за највише двије од ових функција могу изабрати лица из истог конститутивног народа или из реда Осталих. Дакле, по оцјени Вијећа, у расподјели кључних функција у законодавним, извршним и судским органима власти утврђен је лимит од највише двије функције за три конститутивна народа и Остале, али истовремено није утврђена и обавеза да сваки конститутивни народ и Остали мора имати по двије од шест функција. Имајући у виду наведено Вијеће је утврдило да су, до доношења оспорене одлуке, четири од предвиђених шест функција биле попуњене и то двије из реда хрватског народа, једна из реда осталих и једна из реда српског народа. У конкретном случају то су функције предсједника Народне скупштине, предсједавајућег Вијећа народа, предсједник Врховног суда и предсједник Уставног суда. Истовремено, Вијеће је утврдило да функција главног републичког тужиоца, у вријеме доношења оспорене одлуке, није била попуњена, нити је ова функција сада попуњена. На основу изложеног Вијеће је оцијенило да именовањем предсједника Владе, на начин како је то учињено оспореном одлуком, није повријеђено начело паритетне заступљености конститутивних народа и припадника осталих у институцијама власти, утврђено тачком 2. Амандмана LXXVII, којом је допуњен члан 69. Устава.

С обзиром на то да су након именовања предсједника Владе, двије од шест наведених функција попуњене из реда српског народа, као и да је једна функција за сада не попуњена, то по оцјени Вијећа, нису основани наводи из захтјева Клуба делегата бошњачког народа да је оспореном одлуком повријеђен витални национални интерес конститутивног бошњачког народа дефинисан у Амандману LXXVII на Устав Републике Српске, којим је допуњен члан 70. Устава, као остваривање права конститутивних народа да буду адекватно заступљени у законодавним, извршним и правосудним органима власти (алинеја прва) и у једнаким правима конститутивних народа у процесу доношења одлука (алинеја пета).

(Одлука број: УВ -1/11 од 31. јануара 2011. године)

ЗАКОН О ИЗМЈЕНАМА ЗАКОНА О ПОПИСУ СТАНОВНИШТВА, ДОМАЋИНСТАВА И СТАНОВА У 2011. ГОДИНИ У РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ

Вијеће је оцијенило да је према Уставу Републике Српске неспорно овлашћење Народне скупштине Републике Српске да законом уреди материју пописа становништва на подручју овог ентитета, због чега је неоснован приговор Клуба делегата бошњачког народа да једино држава Босна и Херцеговина може доносити законе из ове области. Овом одлуком Вијеће је такође утврдило да су неосновани и остали наводи о повреди виталног националног интереса у поменутом закону, а који се односе на назив матерњег језика Бошњака у пописним обрасцима, примјени података о етничкој структури становништва прикупљених током пописа за формирање власти и попис грађана Републике Српске који живе у иностранству.

Такођер, Вијеће је оцијенило да је очигледно неоснован захтјев, те да стога он није прихватљив захтјев за покретање поступка за утврђивање повреде виталног националног интереса бошњачког народа у оспореном закону.

Из образложења:

Предсједавајући Вијећа народа Републике Српске доставио је 11. априла 2011. године Уставном суду Републике Српске – Вијећу за заштиту виталног интереса (у даљем тексту: Вијеће) акт број 03.1/I-204/11 од 11. априла 2011. године, којим се, сагласно захтјеву Клуба делегата бошњачког народа, тражи покретање поступка за утврђивање повреде виталног националног интереса бошњачког народа у Закону о измјенама Закона о попису становништва, домаћинстава и станова у 2011. години у Републици Српској, који је Народна скупштина Републике Српске изгласала на сједници одржаној 22. фебруара 2011. године. Уз наведени акт достављен је поменути закон, Одлука о покретању поступка за заштиту виталног националног интереса бошњачког народа број 03.2-19/11 од 4. марта 2011. године, као и Образложење ове одлуке од 14. марта 2011. године. У акту предсједавајућег Вијећа народа се наводи да је Народна скупштина Републике Српске на Четвртој сједници, одржаној 22. фебруара 2011. године изгласала, Закон о измјенама Закона о попису становништва, домаћинстава и станова у 2011. години у Републици Српској, те је сагласно Амандману LXXXII на Устав Републике Српске овај закон достављен на разматрање Вијећу народа. Клуб делегата бошњачког народа је својим актом број 03.2-19/11 од 4. марта 2011. године

одлучио да покрене процедуру заштите виталног националног интереса бошњачког народа у погледу донесеног закона. С обзиром на то да Вијеће народа није постигло сагласност свих клубова поводом предметног закона, као ни Заједничка комисија Народне скупштине и Вијећа народа, питање је прослијеђено Уставном суду – Вијећу за заштиту виталног интереса, да донесе одлуку да ли је овим законом повријеђен витални национални интерес бошњачког народа.

Поред наведеног, у прилогу акта предсједавајућег Вијећа народа од 15. јула 2010. године Суду је достављен извод из стенограма са Четврте сједнице Народне скупштине Републике Српске, одржане 22. фебруара 2011. године (у дијелу који се односи на тачку дневног реда о усвајању Закона о измјенама Закона о попису становништва, домаћинстава и станова у 2011. години у Републици Српској), извод из стенограма са Друге редовне сједнице Вијећа народа Републике Српске, одржане 24. марта 2011. године (дио који се односи на разматрање Одлуке о покретању поступка заштите виталног националног интереса бошњачког народа у погледу поменутог закона) и извод из стенограма са сједнице Заједничке комисије Вијећа народа и Народне скупштине Републике Српске одржане 7. априла 2011. године (у дијелу који се односи на усаглашавање ставова поводом оспореног закона).

На основу поменутог акта предсједавајућег Вијећа народа и приложене документације Вијеће за заштиту виталног интереса Уставног суда Републике Српске је утврдило да је Клуб делегата бошњачког народа у Вијећу народа Републике Српске дана 4. марта 2011. године, под бројем 03.2-19/11, једногласно донио Одлуку о покретању поступка заштите виталног националног интереса бошњачког народа у Закону о измјенама Закона о попису становништва, домаћинстава и станова у 2011. години у Републици Српској, који је Народна скупштина изгласала на сједници одржаној 22. фебруара 2011. године. Вијеће је такође утврдило да се на Другој редовној сједници Вијећа народа, одржаној 24. марта 2011. године, о захтјеву Клуба делегата бошњачког народа од 4. марта 2011. године гласало по процедури за заштиту виталног националног интереса, али није постигнута сагласност свих клубова у овом вијећу. Заједничка комисија Вијећа народа и Народне скупштине на сједници одржаној 7. априла 2011. године такође није постигла сагласност поводом овог питања, па је предмет прослијеђен Уставном суду – Вијећу за заштиту виталног интереса да донесе одлуку да ли је поменути закон повријеђен витални национални интерес бошњачког народа.

Поред тога, Вијеће је утврдило да у Образложењу које је достављено уз Одлуку о покретању поступка заштите виталног националног

интереса бошњачког народа Клуб делегата бошњачког народа наводи да је овај клуб у јуну 2010. године покренуо поступак заштите виталног националног интереса у погледу Закона о попису становништва, домаћинства и станова у 2011. години у Републици Српској, зато што сматра да једино држава Босна и Херцеговина има надлежност да својим законом регулише попис становништва како би испунила своју међународну обавезу и испоштовала препоруке Европске уније и надлежних тијела Уједињених нација. Даље се наводи да је у том поступку Клуб делегата бошњачког народа истакао конкретне чињенице које се односе на витални национални интерес овог народа, као што су попис становништва у дијаспори, национална структура пописних комисија, назив матерњег језика Бошњака и примјена података прикупљених током пописа за формирање власти. С обзиром на чињеницу да амандмани Клуба делегата бошњачког народа на текст Закона о попису становништва, домаћинства и станова у 2011. години у Републици Српској нису били прихваћени, овај клуб, како се у образложењу наводи, није поднио амандмане на Закон о измјенама Закона о попису становништва, домаћинства и станова у 2011. години у Републици Српској. Из наведених разлога, подносилац захтјева сматра да попис становништва на дијелу територије Босне и Херцеговине није прихватљив за Бошњаке.

Законом о измјенама Закона о попису становништва, домаћинства и станова у 2011. години у Републици Српској измијењени су ст. (1) и (2) члана 2. основног закона тако што је брисан дио одредбе којим је прописано да ће се попис становништва спровести у периоду од 1. до 15. априла 2011. године, те је одређено да ће Влада Републике Српске одлуком утврдити период у којем ће се спровести попис и одредити критични моменат пописа. Поред тога, измијењене су одредбе чл. 9. став 3, чл. 18. став 4, чл. 21. став 3, чл. 23. став 1, чл. 27. став 1. и став 2. т. а), б), в) и г), чл. 29. став 2, чл. 33. став 2. и чл. 36. став 1. Све наведене измјене односе на одредбе Закона о попису становништва, домаћинства и станова у 2011. години у Републици Српској којима је прописан период у којем ће бити спроведен попис становништва.

Имајући у виду напријед изложено Вијеће је утврдило да је у конкретном случају проведена процедура сагласно Амандману LXXXII на Устав Републике Српске, којим је допуњен члан 70. Устава. Вијеће је, међутим, цијенило и наводе из Образложења Одлуке о покретању поступка заштите виталног националног интереса у Закону о измјенама Закона о попису становништва, домаћинства и станова у 2011. години у Републици Српској. Наиме, образлажући свој став о повреди виталног националног интереса бошњачког народа у овом закону,

подносилац захтјева указује на ранији поступак који се пред Вијећем водио под бројем Ув-5/10 поводом захтјева овог клуба за покретање поступка заштите виталног националног интереса бошњачког народа у Закону о попису становништва, домаћинстава и станова у 2011. години у Републици Српској, те наводи идентичне разлоге о повреди виталног националног интереса које је већ изнио у том поступку. Дакле, како из овог образложења јасно произлази, подносилац захтјева сматра да је и оспореним Законом о измјенама Закона о попису становништва, домаћинстава и станова у 2011. години у Републици Српској из истих разлога повријеђен витални национални интерес бошњачког народа, и то у погледу националне структуре пописних комисија, назива матерњег језика Бошњака и примјене података прикупљених током пописа за формирање власти.

Одлуком овог вијећа број Ув-5/10 од 7. октобра 2010. године утврђено је да Законом о попису становништва, домаћинстава и станова у 2011. години у Републици Српској није повријеђен витални национални интерес бошњачког народа. Вијеће је оцијенило да је према Уставу Републике Српске неспорно овлашћење Народне скупштине Републике Српске да законом уреди материју пописа становништва на подручју овог ентитета, због чега је неоснован приговор Клуба делегата бошњачког народа да једино држава Босна и Херцеговина може доносити законе из ове области. Овом одлуком Вијеће је такође утврдило да су неосновани и остали наводи о повреди виталног националног интереса у поменутом закону, а који се односе на назив матерњег језика Бошњака у пописним обрасцима, примјени података о етничкој структури становништва прикупљених током пописа за формирање власти и попис грађана Републике Српске који живе у иностранству.

Вијеће је имало у виду да су оспореним законом измијењене само одредбе Закона о попису становништва, домаћинстава и станова у 2011. години у Републици Српској које се тичу периода у којем ће бити спроведен попис становништва, због чега се не могу довести у везу са евентуалном повредом виталног националног интереса у погледу матерњег језика Бошњака у пописним обрасцима, примјене података о етничкој структури становништва прикупљених током пописа за формирање власти и пописа грађана Републике Српске који живе у иностранству, јер се не односе на ова питања.

Имајући у виду изложено, а посебно садржај оспореног закона и чињеницу да Клуб делегата бошњачког народа у образложењу Одлуке о покретању виталног националног интереса бошњачког народа у Закону о измјенама Закона о попису становништва, домаћинстава и станова у 2011. години у Републици Српској указује на раније изне-

сене разлоге и наводе о повреди виталног националног интереса овог народа које је Вијеће већ разматрало у предмету УВ-5/10 у погледу Закона о попису становништва, домаћинства и станова у 2011. години у Републици Српској, Вијеће је оцијенило да је очигледно неоснован захтјев, те да стога он није прихватљив за покретање поступка за утврђивање повреде виталног националног интереса бошњачког народа у оспореном закону.

(Рјешење број: УВ-3/11 од 19. април 2011. године)